

## Dušan Čater

### *Diamanti*

V prodajalni na koncu glavne ulice je kupoval diamante. Pogodil se je za primerno ceno. Hotel se je odkupiti za včerajšnji prepir, katerega vzrok je bil on. Izbral je ne preveč drage in prav lepi so bili. Prodajalec mu jih je skrbno zavil in gospod Arnely, tako mu je bilo namreč ime, si jih je vtaknil v notranji žep poletnega suknjiča. Nato se je odpravil domov. K njej.

Njegov dom, pravzaprav njen dom, je bil v isti ulici in počasi se je premikal. Gledal je izložbe in v eni od njih zagledal napis, ki je vabil na potovanje. Samo toliko in toliko, je pisalo. Spodaj, pod napisom, so bili uhani, kakršne je imel sam v žepu. Nosila jih je neka črnka. Očitno je šlo za vabilo v še bolj južne kraje. To ga je malce ujezilo, kajti mislil je, da so sedaj še njegovi, malo kasneje njeni uhani edinstveni. Tako rekoč gre zmeraj kaj narobe.

Pozvonil je in hladno, brez izraza na obrazu, mu je odprla. Vstopil je in sezul čevlje. Očitno še ni pozabila na prepir. Takoj ko je vstopil, je odšla nazaj v sobo in gospod Arnely je obesil suknjič na obešalnik. Nato se je v samih nogavicah podal na stranišče, si slekel hlače in spodnjice in sedel na školjko. Vrata je pustil odprta.

"Sedaj imam pa tega počasi dovolj!" je rekla.

Gospod Arnely je dvignil glavo. Stala je med vrati, pravzaprav še na hodniku. S hrbtom je bila naslonjena na omaro in v desnici je imela prižgano cigareto.

"Že včeraj si cel dan presedel na sekretu," je rekla. "Zakaj sploh še hodiš sem? Prideš domov ... K meni domov! Tebi nič meni nič vstopiš in greš na sekret. In sediš tam cel božji dan! Le kaj hudiča žreš, da lahko toliko serješ?"

Gledal jo je v oči in molčal.

"Ob živce me spravljaš, ali veš? Ali veš to?"

Odkimal je.

"Kaj?" je rekel.

"Da me spravljaš ob živce! Da bom vsak čas znorela, da bom ..." Zamahnila je z roko in dolgo potegnila iz cigarete. "Saj se človeku res lahko še zmeša ob tebi! In ko bi vsaj kaj bral, kakšen časopis ali kaj! Kot drugi. Kot vsi normalni!" Medtem ko je

govorila, ji je dim uhajal skoz usta. "Ti pa samo buljiš v tla, kot bi tam ne vem kaj izgubil," je rekla.

Gospod Arnelly je sklonil glavo.

"Nak! A ga vidiš! Že spet!" je rekla. "Kot kakšen noj si! Tiščiš glavo nekam tja dol!"

Nato je še enkrat potegnila iz cigarete, se na petah obrnila in odšla. Slišal je, da je tam nekje v kuhinji nekaj govorila. Ni je mogel razločno slišati, a ni si jemal k srcu. To njeno negotovanje. Komolce je položil na kolena in si z dlanmi z obeh strani podložil glavo. Gledal je v tla. Po tleh so bile keramične ploščice. Rjave. Rjave z belimi packami. Te bele packe so bile na prvi pogled popolnoma brez repa in glave. Packe, skratka! Ampak če si jih bolje pogledal, si lahko v njih prepoznal več figur. Tam je bil zajček, ki piše pismo, dva losa, samec in samica. In severni medved, ki pije vodo, in jelen, ki se ogleduje po hrbtu. In tam je bil tisti fant z žlico v roki. Tako pred nosom si jo je držal, kot bi si jo hotel popolnoma ogledati. Ta, predvsem ta fant mu ni dal miru. Sedel je tam in ga gledal in tudi tisti fant je neprestano gledal vanj. Bil je tiste vrste fant, ki te zasleduje z očmi, pa kamorkoli se umakneš. Če gledaš ti njega, tudi on gleda tebe. Tak je bil.

Predvčerajšnjim se mu je zgodilo. Imel je mačka in to ga je pognalo na stranišče. Že ko se je usedel na školjko, je imel občutek, da ni sam na stranišču. Zdelo se mu je, da ga nekdo prav nemarno opazuje pri tem intimnem opravilu. Takrat je začel gledati okoli sebe, a našel ni ničesar. Ko ga je v trebuhu totalno zvilo, da se je moral čisto skloniti, se je srečal z njim iz oči v oči. In od takrat se gledata. Gospod Arnelly čepi na stranišču in ga gleda. In fant stoji tam s tisto svojo žlico v roki. Tako je to.

Ponovno je stala pred njim.

"Vstani! Na stranišče moram," je rekla.

Dvignil je glavo in jo pogledal.

"Tak zmigaj se že," je rekla.

Vstal je, potegnil hlače nase in ji dal prostor.

"Pa saj sploh ne serješ!" je zopet rekla.

Skomignil je z rameni in šel mimo nje v predsobo. Tam je počakal, da konča. Gledal jo je, ko je opravljala. Kot mnogo žensk, ki jih je poznal, tudi ona ni sedla na školjko, temveč je napela stegenske mišice in opravila kar stoje. V kolenih je malce skrčila noge. Ko si je nato s papirjem brisala spolovilo, je imel občutek, da je še vedno jezna nanj. Upal je, tako po tihem je upal, da bo darilce, ki ga ima v notranjem žepu suknjiča, vsaj malce omililo njeno jezo.

Ko je končala in je spet sedel na školjki, je razločno slišal, da mu je tam, verjetno iz kuhinje, zabrusila: "Za znoret!"

A ni se dal motiti. S pogledom je iskal zajčka. Našel ga je. Še vedno je zavzeto pisal pismo. Tudi severni medved je še vedno pil vodo. In jelen se je še vedno ogledoval po hrbtu in tista dva losa, samec in samička, sta bila še vedno tam. Tudi fanta je našel.

Takrat je vstal. Potegnil je hlače nase in se odpravil proti kuhinji. Ona je stala ob štedilniku. Obrnila se je, ko ga je slišala vstopiti. Vrgel ji je kratek nasmešek in sedel za mizo.

"Kaj bi rad?" je vprašala.

"Hanzaplast," je rekel.

"Kaj ti bo?"

"Ne skrbi," je rekel. "Samo malo ga rabim!"

Vstala je in iz zgornje omarice vzela pripomočke za prvo pomoč. Ko je škatlico odprla, se je gospod Arnely sam sklonil po hanzaplast. S škarjami ga je odrezal tanek kos in vse skupaj položil nazaj.

"V notranjem žepu suknjiča imam nekaj zate," je rekel.

Ona se je obrnila od štedilnika in dejala:

"Sedaj nimam časa!" Nato je v džezvo nalila vodo in prižgala plin.

Gospod Arnely je šel nazaj na stranišče. Potegnil je hlače dol in sedel nazaj na školjko. Ko se je dobro napel, da bi iztisnil kaj iz sebe, se je spet soočil s fantom. Še vedno je držal žlico pred sabo, kot bi si jo z zanimanjem ogledoval. Gospod Arnely se je nasmehnil in iz stisnjene pesti povlekel kos hanzaplasta. Še bolj se je nasmehnil, ko ga je fantu nalepil čez oči.

"Tako!" je rekel.

Zaprli je oči, ko se je napejal. Končno sam! Ampak takrat ga je nekaj zbolelo v glavi. Kot bi kaj priletelo vanjo. Prijel se je za glavo in odprl oči. Na njegovih skupaj stisnjenih kolenih je ležala žlica. Pomislil je, da ji je končno prekipelo, a ni je bilo nikjer. In slišal je, da v kuhinji nekaj ropoče. Prestavlja skodelice ali kaj. Pogledal je proti fantu. Še vedno je bil tam in njegove oči so bile še vedno zakrite. Ampak v rokah ni imel nič. Tiste preklete žlice ni bilo. Roko si je še vedno držal pred očmi, ampak v roki ni bilo ničesar.

Gospod Arnely je na hitro vstal, tako da se mu je zvrtilo v glavi, in stekel v kuhinjo. Nalivala je kavo v skodelice. Gledal je dim, ki se je valil iz vroče kave, nato pa njo. Ko ga je tudi ona pogledala, je dobil občutek, da njena jeza počasi popušča. Njen pogled ni bil več tako hladen.

"Malce zraka potrebujem," je rekel in začel odpirati okno.

"Nič čudnega," je rekla ona. "Kdor tako dolgo tiči na sekretu, slej kot prej potrebuje svež zrak!"

Ni se zmenil za njene besede. Odprl je okno in se zagledal dol. Sonce je bilo tako visoko, da so bile ceste prazne. Le tam, na drugi strani ceste, je čisto ob robu hodila temnopolta ženska. Stiskala se je ob stene, kot bi se hotela pred nečim skriti. Ko je pogledala gor in se srečala z njegovim pogledom, je bilo opaziti, da ima v ušesih velike uhane. Diamanti so se svetili v soncu.

Gospod Arnely je hitro umaknil pogled in sedel za mizo. Postavila je skodelico vroče kave predenj. Ko je naredil prvi požirek in ga je močno speklo v jezik, je opazil, da se mu še vedno vrti.

"Kaj imaš zame?" ga je prijazno vprašala.

"Ah, pozabi," je rekel.

Ni bil več prepričan, da še sploh kaj ima. In hotel je ... Hotel ji je povedati o tisti žlici. Ampak njen pogled je zopet postal hladen. Verjetno bi ga s taisto žlico tlesknila po glavi.

